

STANISŁAWOWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 29.

T R E Ś Ć:

DZIAŁ URZĘDOWY.

Str.

Poz. 168.	Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1937 r. w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Stanisławowie	295
Poz. 169.	Obwieszczenie Starosty Powiatowego w Kołomyi z dnia 24 listopada 1937 r. o podziale miasta Kołomyi na okręgi rad opiekuńczych	
Poz. 170.	Komunikat Izby Skarbowej w Stanisławowie z dnia 18 listopada 1937 r. o terminie nabywania świadectw przemysłowych	
Poz. 171.	Komunikaty o zgubieniu pieczęci i odznak sołtysów	
Poz. 172.	Komunikaty pocztowe	

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

DZIAŁ URZĘDOWY:

Poz. 168.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 24 listopada 1937 r.

w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Stanisławowie.

Na podstawie art. 408 pkt 14, art. 410 pkt 9 i 12 i art. 415 pkt a, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 3 go grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. nr 86, poz. 663), oraz ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Woje-

wódzkiego w Stanisławowie nr SF. 22/49/37 z dnia 26 lutego 1937 r., oparty na uchwale Rady Miejskiej w Stanisławowie z dnia 20-go lipca 1936 r., zarządzam co następuje :

I. Postanowienie ogólne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 1.

Wszelkie nieruchomości, z wyjątkiem państwowych, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnictwo produktów spożywczych, przy ulicach przy których już istnieje kanał tudzież po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu względnie po przebudowie istniejącego

kanalu wadliwie urządzonego na nowy, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od roku, od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, bądź jeśli chodzi o kanał istniejący od daty wejścia w życie niniejszych przepisów.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 2.

Wszelkie nieruchomości z wyjątkiem państwowych, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 1, powinny być po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim.

Przepisy § 1 jak też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych, tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób uznany przez władze za właściwy.

§ 3.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w określonym terminie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 1, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi w czasokresie półrocznym od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów.

§ 4.

O terminie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 5.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach, ustalonych zgodnie z § 1, 2 i 3 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 6.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanałika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski. Na prośbę właściciela nieruchomości Zarząd Miejski może zezwolić na wykonanie przykanałika właścicielowi nieruchomości, o ile Zarząd Miejski otrzyma dostateczne zabezpieczenie.

Utrzymywanie przykanałików w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — kosztu naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 7.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należyście zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 1, względnie przewidziany w § 2.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 8.

O ile w danej ulicy istnieje kanalizacja o systemie rozdzielczym, należy odprowadzać osobnymi przewodami wody zużyte i wody opadowe do odpowiednich ciągów kanałowych.

§ 9.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możliwości, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień zawartych w ustę-

pach 1-szym i 2-gim, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowi jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, — przyczym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 10.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce.

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólnospławną lub też, o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 11.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych;

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak; obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.;

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C;

d) substancji wybuchowych i łatwopalnych, jak benzyna, eter, alkohol i t. p.;

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczeniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C, lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczenie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenie kanalizacyjne miejskie.

§ 12.

Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych łodowni o charakterze prze-

mysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 13.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszelkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną, do użytku zaś mieszkań niezapodrzeczonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202), w każdym mieszkaniu, złożonym z 3-ch lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urządzić osobny ustęp splukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania złożonego z trzech lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzonego ustęp splukiwany, o wymiarach co najmniej 0,85 × 1,15 m, oraz zlew kuchenny, dla mieszkań mniejszych, niezapodrzeczonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach, wspomnianych wyżej w punkcie b), dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte splukiwanie; ilość oczek (siedzeń) we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdym dwudziestu mieszkańców lokali nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co

najmniej jedno oczko; ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości, w miarę urzędzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urzędzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należyście przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 14.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sykiem materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Przepisy niniejszego paragrafu i § 13 nie dotyczą nieruchomości położonych w rejonach, w obrębie których gmina nie może na razie dostarczyć wody na wszystkie cele gospodarstwa domowego.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 15.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ściekowych z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 16.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

§ 17.

Właściciel nieruchomości nie ma prawa żądać odszkodowania za szkody, spowodowane cofką, wywołaną spiętrzeniem wód burzowych w kanałach.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 18.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien przed wniesieniem prośby o zezwolenie na skanalizowanie nieruchomości w myśl § 333 pkt d) prawa budowlanego, zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 19.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego ukończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 20.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należyście.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadowolniające i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 21.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 22.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8-mą a 18-tą do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a

gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18-tej do godziny 8-mej.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo — właściciel winien je doprowadzić do należytego stanu w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Oplaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 23.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny być połączone z tymi kanałami na podstawie § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. Warunki techniczne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 24.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możliwości, w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możliwości, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możliwości, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linii głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odpowiednich przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 25.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą

pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 26.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonych wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2‰, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3‰, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku, pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2‰ dla głównych i 3‰ dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20‰, drugorzędnych — 40‰, przewodów od deszczówek — 60‰.

§ 27.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomościach powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100 m/m	— 0.03
" " " "	150 "	— 0.02
" " " "	200 "	— 0.015
" " " "	250 "	— 0.01
" " " "	300 "	— 0.01.

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suterenu okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego

spadku minimalnego, to rury powinny być ułożone nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy ułożyć na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów odpływowych.

§ 28.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

- a) od pojedynczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru — 50 m/m,
- b) od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalni lub pisuarów — 70 m/m,
- c) od klozetów wodnych — 100 m/m,
- d) od rynien deszczowych z ganków i balkonów — 50—70 m/m,
- e) od rynien deszczowych z dachów — 100—150 m/m.

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

- a) od zwykłych kuchen, pralni, łazienek, pisuarów, pojedynczych klozetów, spustów stajennych, piwnicznych i t. p. — 100 m/m,
- b) od dużych kuchen (restauracyjnych, hotelowych), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych — 100 do 150 m/m,
- c) od rynien deszczowych — 150 m/m,
- d) dla głównego przewodu podwórzowego — 150 do 200 m/m i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice wszelkich przewodów odpływowych, łącznie z przewodem głównym, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej, z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Średnica przewodów dla większych nieruchomości.

§ 29.

Dla nieruchomości ponad 3 000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znacznie większego odpływu wód ściekowych należy wyznaczyć odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 30.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możliwości pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może

jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym, a linią pionową. Połączenie rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu, swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalk, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych od wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie, spuszczenia wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 31.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach, powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynków, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możliwości, pionowe przedłużenie przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m od dachu, powinna być powiększona w średnicy przynajmniej 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 0,5 do 1,0 m ponad dach; ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków.

Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych od rur spustowych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 32.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do

odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne i innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej 75 mm, a przy wpustach co najmniej 100 mm.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

- przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. — 40 mm,
- przy rurach deszczowych z ganków i z balkonów — 50—70 mm,
- przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpustkach podłogowych — 50 mm,
- przy miskach klozetowych — 100 mm,
- przy rurach deszczowych z dachów — 100—150 mm,
- przy wpustach w suterrenach i piwnicach 100 mm.

Przyrządy kanalizacyjne z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekroju syfonu w świetle. Wpusty piwniczne i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe nie powinny posiadać krutek. Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia, — otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzającą zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową, możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Zamknięcia burzowe.

§ 33.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi należy za urządzeniami, zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwę, zamykaną ręcznie, o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń, ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 34.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącem spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Rury spustowe do rur deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi nie wymagają zamknięcia wodnego z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Wpusty.

§ 35.

Wodę z podwórz, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1'45 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą powierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 36.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzone w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Wanny.

§ 37.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcie syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzone w sitko.

Rury przelewowe i t. p.

§ 38.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i w ogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety i pisuary.

§ 39.

Klozety i pisuary powinny być urządzone w sposób podany niżej i powinny być przemywane czystą wodą.

System misek klozetowych może być dowolny z tym jednakże, żeby posiadały one zamknięcie wodne umieszczone bezpośrednio pod miską, ażeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie splukiwana wodą.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1.25 m w przeciwnym razie należy przeprowadzić specjalną rurę wentylacyjną.

Każdy klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę) umieszczoną nie niżej niż 1.6 metra nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem ręczki.

Rura, łącząca płuczkę z miską klozetową, powinna mieć co najmniej 30 mm średnicy w świetle.

Przy każdym splukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki niemniej niż 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Pojemność płuczki może być zmniejszona do 5 litrów, o ile jej wysokość ponad siedzeniem wynosić będzie najmniej 2.5 metra.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchomy przyrządy, jak zawory, zasuwki i t. p. Przemycanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

Klozety powinny być urządzone w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego wodoszczelnego materiału. Ściany do wysokości 1.2 m od podłogi powinny być nieprzeziątkliwe i zupełnie gładkie.

Pomieszczenie klozetowe na jedną miskę powinno posiadać wymiary co najmniej 0.85×1.15 m i mieć dostateczne oświetlenie dzienne lub sztuczne oraz wentylację za pomocą oddzielnego kanału wyciągowego.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę wodoszczelną i wzniesioną co najmniej o 15 cm ponad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w przepisowe zamknięcie wodne i w stałe lub okresowe splukiwania, z oddzielnych rezerwuarów, spuszcających każdorazowo niemniej niż 2.5 litra czystej wody.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne do utrzymania czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczane w płytę wzniesioną nad posadzką.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 3 cm podnoszone na zawiasach ręcznie lub automatycznie.

Rury splukujące pomiędzy płuczką a miską mogą być ołowiane, żelazne, ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ścian. Połączenie ich z miską klozetową następuje za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i do miski drutem.

Miski klozetowe siedzeniowe umocowuje się śrubami mosiężnymi do korków drewnianych,

umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową. Pisuary, zlewy, umywalnie i t. p. umieszcza się na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdza się do nich śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione do ściany korki drewniane, bądź też ustawia się na umocowanych do ściany wspornikach.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie, a dotyczących sposobu urządzania klozetów i pisuarów.

Otwory rewizyjne.

§ 40.

Ma rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczane w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m, celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 41.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 42.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być użytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdadne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 43.

Dołączenie дренаżu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możliwości przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale, oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostawania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 44.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie od-

działać na urządzenie kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wypuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 45.

Przewody spustowe i wentylacyjne wewnątrz budynku, jak i również ich rozgałęzienia i połączenia powinny być na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Rury odprowadzające, układane zewnątrz budynku w odległości co najmniej 2.00 m od ścian, powinny być kamionkowe z połączeniem na sznur i kit asfaltowy. Wyjątkowo mogą być dopuszczane rury kamionkowe z uszczelnieniem na cement lub glinę albo betonowe o uszczelnieniu uznanym przez Zarząd Miejski jako dostateczne.

Przy wysokości pionu, nieprzekraczającym 12 m, licząc od poziomu chodnika ulicy, mogą być stosowane przewody spustowe z rur kamionkowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Połączenia odpływów od zlewów, umywałek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej po nad dach, powinna być zrobiona z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 46.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 mm — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materiału,

d) przy średnicy 100 mm i więcej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszcownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamion-

kowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rury odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod pozycjami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi, dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe z wyjątkiem syfonów ołowianych, przez których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe, albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów.

§ 47.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 48.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nie przepuszczającego wody lub metalowe, nierdzewiące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiącego metalu lub żelwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 49.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki, starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 50.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 51.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wyso-

kości 2 m nad poziomem terenu, powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkową lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 52.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń jeszcze nieznormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 53.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm. Kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 metra, długość kształtek 0.6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100 mm	— 15 mm
"	"	150 mm — 17 mm
"	"	200 mm — 19 mm
"	"	250 mm — 22 mm
"	"	300 mm — 25 mm

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 54.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czy-

stego drobnoziarnistego surowca o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmolewany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna wynosić:

przy średnicy	50 mm	—	5 mm
"	70 mm	—	5 mm
"	100 mm	—	6 mm
"	150 mm	—	6 mm
"	200 mm	—	5 mm

Rury ołowiane.

§ 55.

Rury ołowiane stosuje się do następujących wymiarów:

wewn. średn.	25 mm	—	grubość ścianek	3 mm
"	30 mm	—	"	3.5 mm
"	40 mm	—	"	4 mm
"	50 mm	—	"	4 mm

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 56.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać, w miarę możliwości przecinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 57.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być stosowane przejściowe pewne ulgi od norm obowiązujących, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żelwne i ołowiane. jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące kłozety wszelkiej konstrukcji,

o ile znajdują się w dobrym stanie. są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie splukiwane wodą;

d) zdadne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdadnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania;

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. Taryfa opłat.

§ 58.

Do uiszczenia opłat za korzystanie względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej obowiązani są właściciele nieruchomości połączonych z miejską siecią kanałową oraz właściciele tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do miejskiej sieci kanalizacyjnej.

§ 59.

Za korzystanie względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej pobiera Zarząd Miejski opłatę w wysokości 10/0 rocznie komornego względnie wartości czynszowej nieruchomości.

Od nieruchomości, podlegających państwowemu podatkowi od nieruchomości, opłatę kanałową wymierza się w stosunku do kwot, stanowiących w danym roku podstawę wymiaru państwowego podatku od nieruchomości. Od nieruchomości wolnych od podatku państwowego, podstawę wymiaru opłaty kanałowej stanowi komorne rzeczywiście płacone względnie wartość czynszowa nieruchomości.

Od nieruchomości niezabudowanych a nie podlegających państwowemu podatkowi od nieruchomości, włączonych do miejskiej sieci kanalizacyjnej pobiera się rocznie opłatę po 2 zł za 1 mb. od najdłuższej linii frontowej danej nieruchomości, chociażby nie przylegała bezpośrednio do ulicy lub placu miejskiego.

Powyższe opłaty będą pobierane po upływie okresu, za który dokonano wymiaru

Nieruchomości, od których w czasie po dniu 1 stycznia 1924 r. uiszczono specjalną dopłatę na budowę kanału, wolne są od obowiązku uiszczania opłaty za korzystanie z kanalizacji

miejskiej w okresie lat 10-ciu, licząc ten okres od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Od nieruchomości, od których Zarząd Miejski wymierzył specjalne dopłaty na budowę kanałów przed dniem 1 kwietnia 1936 r., gdy dopłaty te do czasu wejścia w życie niniejszych przepisów nie zostały uiszczone, mogą być wymierzane i pobierane opłaty za korzystanie z miejskiej sieci kanalizacyjnej przy umorzeniu nieuiszczonej specjalnej dopłaty na budowę kanałów, albo też — wedle uznania Zarządu Miejskiego — specjalna dopłata na budowę kanałów będzie ściągnięta w drodze przymusowej, przy czym nieruchomość będzie wolna od opłaty za korzystanie z miejskiej sieci kanalizacyjnej w okresie 10-cioletnim, licząc od 1 kwietnia 1936 r.

§ 60.

W wypadkach nieprzewidzianych w niniejszej taryfie, pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy zawartej przez Zarząd Miejski z korzystającym z kanalizacji miejskiej.

§ 61.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociagowych i kanalizacyjnych oraz na ich użytkowanie będzie pobierane:

1. za wydanie przez Zarząd Miejski danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych potrzebnych do projektu wodociągu domowego 5 zł, do projektu kanalizacji domowej — 5 zł.

2. za rozpatrzenie projektu urządzenia wodociągu domowego 5 zł, kanalizacji domowej — 5 zł.

3. za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy wodociągu domowego — 10 zł, kanalizacji domowej 10 zł.

4. za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia wodociągu domowego — 15 zł.

5. za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności kanalizacji domowej — 10 zł.

§ 62.

Za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów roboty, z dodatkiem 10% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 63.

W przypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może stosować ulgi przy ustalaniu i ściąganiu należności, przewidzianych w niniejszych przepisach.

IV. Wejście w życie przepisów.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 65.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe dotyczące usuwania nieczystości i wód opadowych w m. Stanisławowie.

Za Ministra:

WŁ. KORSAK
Podsekretarz Stanu

Poz. 169.

OBWIESZCZENIE

Starosty Powiatowego w Kołomyi

z dnia 24 listopada 1937 r.

o podziale miasta Kołomyi na okręgi rad opiekuńczych.

Na podstawie § 40 alin. 3 rozporządzenia ces. z dnia 12 października 1914 r. (L. 276 austr. dz. p. p.) tzw. nowela do austr. ustawy cywilnej, oraz po porozumieniu się z Panem Prezesem Sądu Okr. w Kołomyi — miasto Kołomyja zostało podzielone na trzy okręgi rad opiekuńczych a w szczególności:

I. Okręg obejmuje ulice: Aleja Wolności, św. Anny, Asza, Bagińskiego, pl. Bema, Batuckiego, Bazarową, Bednarską, Beizera, Berkowicza, Bialika, Bożniczą, Brazona, Cegielnianą, Ceniowską, Chołoniewskich, Ciasną, Cichą, Czarneckiego, Czwartaków, pl. Dominikański, Dekerta, Działkowiecką, Długosza, Dolną, Działową, Dzieduszyckich, Farbiarską, Folwaryczną, Fredry, Furmańską, Garbarską, Gazową, Gimnazjalną, Glinianą, Głęboką, Maj, Gniadego, Graniczną, Grottgera, Górną, Helewi Jehuda, Halcę, Hirscha Barona, Hrinchenki, Jabłonowskich, Jachowicza, św. Jacka, św. Jadwigi, Jagiellońską, św. Jana, Jasną, św. Józefa, pl. Karpińskiego, Kamionek, Karpińskiego, Karpacza, Kazimierza, Kącik, Kilińskiego, Kr. Kingi, Klusika, Kopernika, Kosaczowską, Kościelną, Kościuszki, Kosynierską, Kotlarewskiego, Krasńskiego, Kraszewskiego do ul. Strumiennej, Krawiecką, Krętą, Kruczą, Krupiarską, Krótką, Kryniczną, Kulisza, Legionów, Lelewela, Lipową, Łamaną, Łącznikową, Łukową, 29 Listopada, Łokietka, Łozową, Łysenki, 3 Maja, Majmonidesa, Magazynową, Maksymówkę, Małeckiego, św. Marcina, św. Marka, Matejki, Mendelsohna, Mickiewicza, św. Michała, św. Mikołaja, Młyńską, Mnichówkę, Moniuszki, Murarską, Nabrzeżną, Nowickiego, Nowy Świat, Ochro-

nek, Ogrodową, Okopową, Okopy Starocementarne, Okrężne, Okrzeji, Oskresiniecką, Orzeszkowej, Otwartą, pl. Piłsudskiego, Paderewskiego do mostu na Rydelówce, Parkową, św. Pawła, Piastowską, Piekarską, Pierackiego, Pieszą, Piotra Skargi, Piłsudskiego, Piskozubów, Podtorową, Polną, Poniatowskiego, Poprzeczną, Promienną, Proszą, Przerwaną, Racławicką, Radziwiłłowską, Rejtana, Reymonta, Romanowskiego, Rzeźnianą, Rybacką, Rycerską, Schodową, Św. Sebastiana, Sienkiewicza, Skupniewicza, Słobodę, Słoneczną, Słowackiego, Smolki, Sniatyńską, Snieżną, Sobieskiego, Sowińskiego, Spinozy, Spokojną, św. Stanisława, Starą drogę, Starogarncarską, Starołazienną, Starozakonną, Stolarską, Stroną, Strumienną, Szajnochy, Szaszkiewicza, Szczepanowskiego, Szeroką, Szewczenki, Szewską, Szkarpową, Szklarską, Szkolną, Szopena, św. Szymona, Targowicę bydła, Tarnowskich do ul. Wilsona, św. Teodora, św. Teresy, Tkacką, Traugutta, Ubocz, Ujejskiego, Ukośną, Ukrainką, Ustronną, Wałową, św. Wandy, Warzywną, Wąską, Wiejską, Wierzbową, Wimmera, Wiśmierskiego, Wiśniową, Wjazdową, św. Wojciecha, Wołoską, Wspólną, Wyspiańskiego, Zaciszną, Zakąpielową, Zakątek, Zaleskiego, Zamkniętą, Zamkową, Zbożową, Zieloną, Źródlaną, Żwirki i Wigury.

II. Okręg obejmuje ulice: św. Antoniego, Bagińskiego, Długą, Dojazdową, Konopnickiej, Paderewskiego od mostu na Rydelówce, Piadycką, Przeciętą, Reja, ks. Skorupki, Obwodową, Gruntową, Dojazdową, Wilsona.

III. Okręg obejmuje ulice: św. Jana, Działkowiecką, Szeroką, Marianską, Rożanówkę, Obwodową, Strumienną, Sierpową, Winc. a Paulo, Kosaczowską.

p. o. Starosty powiatowego:

T. Szarewski.

Poz. 170.

KOMUNIKAT

Izby Skarbowej w Stanisławowie

z dnia 18 listopada 1937 r.

o terminie nabywania świadectw przemysłowych.

Izba Skarbowa w Stanisławowie przypomina, że termin nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1938 rozpoczął się dnia 2 listopada 1937 r. i będzie

trwać do 31 grudnia 1937 r. Świadectwa i karty rejestracyjne będą wydawały w tym okresie kasy Urzędów Skarbowych codziennie, z wyjątkiem niedzieli i świąt na podstawie należycie wypełnionych deklaracji.

Blankiety tych deklaracji wydają bezpłatnie właściwe Urzędy Skarbowe.

O bliższe wskazówki tak co do kategorii świadectwa przemysłowego, odpowiedniej dla danego przedsiębiorstwa, jakoteż co do ceny świadectwa i innych kwestyj wątpliwych należy zwracać się do właściwych Urzędów Skarbowych.

Prowadzący przedsiębiorstwa po dniu 31 grudnia 1937 r.

a) bez świadectwa przemysłowego

b) na podstawie nieodpowiednich świadectw przemysłowych, względnie bez karty rejestracyjnej ulegną w myśl art. 178 § 1—2 ordynacji podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. z dnia 26 lutego 1936 r. nr 14 poz. 134) przewidzianej tamże karze grzywny.

Kara nie zwalnia od obowiązku nabycia właściwego świadectwa przemysłowego względnie karty rejestracyjnej.

Za Dyrektora Izby Skarbowej:

Z. Bałaban

Naczelnik Wydziału I.

Poz. 171.

KOMUNIKATY

o zgnieciu pieczęci i odznak sołtysów.

I.

Sołtys gromady Brodnica gminy i powiatu łuninieckiego zagubił w dniu 18 września br. pieczęć urzędową z napisem „Gromada Brodnica sołtys gminy Luniniec“.

Podając powyższe do wiadomości, prosi Urząd Wojewódzki o odesłanie pieczęci w razie jej odnalezienia do Starostwa Powiatowego w Łuniniu.

II.

Sołtys gromady Koladyczne gminy Rudniki pow. prużańskiego zagubił w dniu 3 października 1937 r. pieczęć urzędową mosiężną z napisem „Sołtys wsi Koladyczne, gminy Rudniki, pow. prużańskiego“.

Podając powyższe do wiadomości Urząd

Wojewódzki prosi o polecenie odesłania pieczęci w razie jej odnalezienia do Starostwa Powiatowego w Prużanie.

III.

Sołtys gromady Kostycze gm. Motykały pow. brzeskiego zgubił w dniu 28 października 1937 r. odznakę służbową z napisem „Sołtys”.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi o polecenie odesłania odznaki w razie jej odnalezienia do Starostwa Powiatowego w Brześciu n. B.

IV.

Sołtysi gromad: 1) Żulnia gm. Stepańskiej, pow. kostopolskiego i 2) Złazno, gm. Derażenskiej pow. kostopolskiego zagubili odznaki sołtysowskie.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi o wydanie stosownych zarządzeń.

V.

Sołtys gromady Wola, gm. Iwacewicze pow. kosowskiego poleskiego zagubił w pierwszych dniach bieżącego miesiąca odznakę służbową z napisem „Sołtys”.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi o polecenie odesłania odznaki w razie jej odnalezienia do Starostwa Powiatowego w Kosowie Poleskim.

VI.

Sołtys wsi Wetła gm. Wielka Głusza pow. koszyrskiego zagubił dnia 23 września br. metalową odznakę służbową z napisem „Sołtys wsi”.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi o polecenie odesłania odznaki w razie jej odnalezienia do Starostwa Powiatowego w Kamieniu Koszyrskim.

Poz. 172.

KOMUNIKATY POCZTOWE.

I.

W Agencji pocztowej Rosulna pow. Nadwórna zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dniennych („L”).

II.

W Agencji pocztowej Olszany pow. Przemysłu zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dniennych („L”).

III.

W Urzędzie pocztowo-telekom. Baranów Sandomierski pow. Tarnobrzeg zaprowadzono północną służbę telefoniczną i telegraficzną („N/2”) zamiast dotychczasowej służby całonocnej („C”).

IV.

W Agencji pocztowej Drohiczków pow. Zaleszczyki zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dziennych („L”).

V.

W Agencji pocztowej Ostapie pow. Skalał zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dziennych („L”).

VI.

Urzędy poczt.-telekom. Buczac i Kopyczyńce podjęły z dniem 18 listopada br. nieprzerwaną dzienną i nocną służbę telefoniczną i telegraficzną („N”) zamiast dotychczasowej służby północnej („N/2”).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Urząd Wojewódzki Stanisławowski rozpisuje niniejszym

KONKURS

na 5 wolnych stanowisk kontraktowych referendarzy w oddziale drogowym Wydziału Komunikacyjno-Budowlanego za wynagrodzeniem według VIII grupy uposażenia zasadniczego funkcjonariuszów państwowych, tj. 260 zł miesięcznie brutto.

Ubiegający się winni wnieść do tutejszego Urzędu Wojewódzkiego podania najpóźniej do dnia 20 grudnia 1937 r. zaopatrzone w następujące dokumenty:

- 1) metrykę urodzenia,
- 2) poświadczenie obywatelstwa polskiego,
- 3) dowód stwierdzający stosunek do wojska,
- 4) dyplom inżyniera dróg i mostów,
- 5) dowód dotychczasowej pracy zawodowej

względnie posiadanej przynajmniej jedno-
rocznej praktyki,

6) własnoręcznie napisany życiorys.

Powyższe stanowiska są do objęcia z dn.
1 stycznia 1938 r.

Za Wojewodę:

Dr C z u s z k i e w i c z

Naczelnik Wydziału.

OGŁOSZENIE.

Zarząd miejski w Stryju na podstawie
uchwały Magistratu z dnia 16 listopada 1937 r.
rozpisuje **przetarg ofertowy** nieograniczony, pi-
semny na dzierżawę dóbr miejskich:

w **Grabowcu Stryjskim** wraz z łąką miej-
ską „**Lutyczyna**“ położoną w gminie Hołobutów,
na okres 6-cio letni tj. od 1 kwietnia 1938 r.
do 31 marca 1944 r., a to wedle warunków licy-
tacyjnych wyłożonych do przeglądu w biurze
Magistratu nr 8.

Oferty pisemne w kopertach zamkniętych
mogą być wniesione najdalej do dnia **28 grud-
nia** 1937 r. do godz. 12 w poł. do biura podaw-
czego Zarządu miejskiego, przy dołączeniu po-
twierdzenia złożenia w Kasie miejskiej wadium
w kwocie 3.000 zł w gotówce lub w papierach
o pupilarnym bezpieczeństwie po kursie ustano-
wionym przez Ministra Skarbu a ogłoszonym
w Monitorze Polskim.

Wszelkie oferty wniesione po terminie o-
znaczonym powyżej, tudzież zawierające jakie-
kolwiek zastrzeżenia, nie będą brane pod roz-
wagę.

Otwarcie ofert odbędzie się dnia 28 grud-
nia 1937 r. o godz. 12-ej w poł. w biurze Zarzą-
du miejskiego w Stryju, sala nr 7.

Warunki dzierżawy oraz warunki licyta-
cyjne można przeglądać w godzinach urzędo-
wych od godziny 10 do 12 w biurze Magistratu
nr 8.

POSZUKIWANIA.

I.

Urząd Wojewódzki Stanisławowski poszu-
kuje Romana P o t u l n e g o vel Freitaga Karo-
la, urodzonego dnia 12 maja 1899 r.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w.
w. należy powiadomić Urząd Wojewódzki Sta-
nisławowski.

II.

Urząd Wojewódzki Stanisławowski poszu-
kuje Władysława K o n a s z e w s k i e g o, ur.
dnia 26 maja 1894 r. w Ostrowiu Wlkp.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w.
w. należy powiadomić Urząd Wojewódzki Sta-
nisławowski.

III.

Urząd Wojewódzki Lwowski poszukuje
Barbary Z w i e r z y n y, która w roku 1933
powróciła z Niemiec do Polski, przebywała o-
statnio we wsi Słodkowo gm. Brzozówka po-
wiat Janów Lubelski, skąd następnie wyjechała
w niewiadomym kierunku.

W wypadku ustalenia miejsca pobytu w.
w. należy zawiadomić Urząd Wojewódzki
Lwowski, powołując się na pismo nr PO. 21/12.

IV.

Stanisław M a j, lat 30, s. Ludwika i Kata-
rzyny, wyrobnik, opuścił w kwietniu 1937 r.
wieś Bosowice gm. Tupzepy pow. stopnickiego,
pozostawiając żonę i dwoje nieletnich dzieci bez
środków do życia.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w.
w. należy powiadomić Starostwo Powiatowe
w Busku z powołaniem się na pismo Urzędu
Wojewódzkiego w Kielcach z dnia 30 paździer-
nika 1937 r. nr SP. Ł. 8/91/37.

V.

Marian B a n a k, urodzony dnia 19 wrześ-
nia 1915 r., syn Andrzeja i Józefy z Moczer-
skich, mieszkaniec wsi Adamek gm. Miedziera,
wyjechał w r. 1936 w niewiadomym kierunku.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w.
w. należy powiadomić Starostwo Powiatowe
w Końskich z powołaniem się na pismo Urzędu
Wojewódzkiego w Kielcach z dnia 29 paździer-
nika 1937 r. nr SP. Ł. 8/84/37.

VI.

Władysław S z w e d lat 18, mieszkaniec
wsi Sieradzice gm. Kościelec pow. pinczowskie-
go, wydał się w dniu 24 września br. z domu
w niewiadomym kierunku.

Rysopis poszukiwanego: wzrost niski,
twarz okrągła, włosy ciemno blond, oczy ciem-
ne, wymawia słabo, niedorozwinięty umysłowo,
ubrany w czarną bluzę, ciemne spodnie, buty
z cholewami, czapka jasna w kratkę z obszar-
pany daszkiem.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w. należy powiadomić Starostwo Powiatowe w Pinczowie z powołaniem się na pismo Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach z dnia 17 listopada 1937 r. nr SP. Ł. 8/101/37.

VII.

Ludwik i Helena Fiałkiewicz, mieszk. Żmigrodu Nowego, pow. jasielskiego, porzucili swoją nieślubną córkę Władysławę Majkę, udając się w niewiadomym kierunku jako włóczęgowie.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w. należy powiadomić Urząd Wojewódzki Poleski w Brześciu n. Bugiem z powołaniem się na pismo z dnia 5 listopada 1937 r. nr B. A. 13-2.

VIII.

Urząd Wojewódzki Wołyński w Łucku poszukuje Stefana Nadziejowskiego oraz jego żony Janiny Nadziejowskiej z domu Siwak, córki Mikołaja i Marii, ur. w 1902 roku w Żydaczowie, z zawodu służącej, która pozostawiając dziecko bez opieki wyjechała z Kowla w r. 1936 w niewiadomym kierunku.

W wypadku ustalenia miejsca pobytu w. należy zawiadomić Urząd Wojewódzki Wołyński w Łucku, powołując się na pismo z dnia 6 listopada br. nr BPP 7/37.

IX.

Józef Sidorowicz, ur. w 1900 r. w Białej Cerkwi (Z. S. R. R.), syn Konstantego i Wandy z Kretowiczów, porzuciwszy żonę i dziecko wyjechał w niewiadomym kierunku.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w. należy powiadomić Urząd Wojewódzki w Białymstoku z powołaniem się na pismo z dn. 6 listopada 1937 r. nr PB. 196-90/37.

X.

Urząd Wojewódzki Pomorski w Toruniu poszukuje Julianny Granicówny, ur. 1904 r. w Swarcenowie pow. lubawskiego, która pozostawiając w gminie Krotoszyny pow. lubawskiego bez opieki swoje nieślubne dziecko wyjechała i obecne miejsce jej pobytu nie jest znane.

Granicówna przebywała ostatnio w Rulewie gm. Warlubie pow. świeckiego.

W wypadku ustalenia miejsca pobytu w. należy zawiadomić Starostwo Powiatowe w Nowym Mieście Lubawskim.

Wykaz włóczęgów i wyłudzających wsparcia.

I.

Urząd Wojewódzki Lubelski zawiadomił pismem z dnia 20 listopada 1937 r. nr ZPO III. 3/7, że umyślowo chory Stanisław Prus, syn Szczepana i Anastazji, ur. 10 marca 1903 r. w Majdanie Małym, gmina Tarnawatka, powiat Tomaszów Lubelski zbiegł w miesiącu marcu br. z Kochorowa i włóczy się po kraju wyłudając wsparcia na rachunek gm. Tarnawatka.

Rysopis poszukiwanego: wzrost średni, twarz owalna, włosy blond, oczy siwe. Ubrany był w granatową marynarkę, szare spodnie, czapkę popielatą. Powtarza ciągle „kobrze“.

W wypadku zgłoszenia się Prusa po wsparcie należy go odstawić pod opieką konwojenta do Zarządu gminy Tarnawatka.

II.

Urząd Wojewódzki Tarnopolski zawiadomił pismem z dnia 16 listopada br. nr ZO. 47, że niżej wymienione osoby włóczą się po kraju i wyłudzają wsparcia na rachunek swych gmin opieki trwałej, które nie będą przez te gminy zwracane:

1. Anna Franczak, ur. 1916 r. w Czerniszówce pow. Skałat i tam zamieszkała;
2. Józef Budnik z Hlibowa, gm. Grzymałów pow. Skałat;
3. Eidel Rachel Mohr, c. Ettly Ley Mohr, ur. 17 maja 1909 r. w Brodach i tam zamieszkała;
4. Michał Warawa s. Dymitra i Tekli Piwowarczuk, ur. 4 czerwca 1923 r., zam. w gromadzie Warszawka, gm. Koniuszków pow. Brody;
5. Anna Nakonieczna c. Antoniego i Marceli, ur. 18 listopada 1911 r. w Załużu pow. Zbaraż;
6. Jan Dorosz, s. Grzegorza i Marii, ur. 23 stycznia 1912 r. w Ihrowicy, pow. Tarnopol;
7. Jan Alfred Stareprawo s. Andrzeja i Anny, ur. 5 czerwca 1916 r. w Lipsku (Niemcy), wyłudza wsparcia na rachunek gminy Ihrowica.

Unieważnienia dokumentów.

Zgubiono dowód osobisty wydany przez Zarząd miasta Stanisławowa na nazwisko Franciszki Krukiewicz, c. Antoniego i Anny, ur. 1905 r., zamiesz. we Lwowie.

Zgubiono legitymację nauczycielską nr 79 wydaną przez Inspektorat Szkolny w Stryju na nazwisko Eugenii Olgi 2-im. Dubickiej, zamieszkałej w Pobuku.

Zgubiono legitymację ubezpieczeniową nr 1,852,709 wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Kołomyi na nazwisko Mirosława Gulbińskiego.

Zgubiono książeczkę oszczędnościową nr 2000, wydaną przez Komun. Kasę Oszczędności w Kosowie Huculskim na nazwisko Teodor Duplej, s. Kostyna, zamieszkałego w Kobakach.

Zgubiono zaświadczenie o dokonanej rejestracji poborowych wydane na nazwisko Tadeusza Pawlikowskiego, s. Feliksa i Anny, ur. 1918 r., zamieszkałego w Kałuszu.

Zgubiono zaświadczenie wojskowe wydane na nazwisko Michała Kostyka, s. Oleksy, ur. 1911 r., zamieszkałego w Nadwórnej.

Zgubiono kartę mobilizacyjną wydaną na nazwisko Stefana Kabłaka, ur. 1910 r., zamieszkałego w Koniuszkach.

Zgubiono książeczkę wojskową i kartę mobil. wydaną na nazwisko Jarosława Iwasiowa, s. Jakuba i Marii, ur. 1911 r., zamieszkałego w Stanisławowie.

Skradziono książeczkę wojskową i kartę mobil. wydane na nazwisko Wasyla Husaka, s. Iwana i Doni, ur. 1911 r., zamieszkałego w Pasiecznej.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Piotra Nowickiego, s. Jerzego

i Anny, ur. 1911 r., zamieszkałego w Zarzeczu n. B.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Abrahama Rosena, s. Mosesa i Racheli, ur. 1912 r., zamieszkałego we Lwowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Stefana Kamińskiego, s. Michała, ur. 1893 r., zamieszkałego w Cześnikach.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Wasyla Demianec s. Fedora i Katarzyny, ur. 1896 r., zamieszkałego w Horocholinie.

Skradziono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Chaima Hirscha, s. Rubina i Hudi, ur. 1898 r., zamieszkałego w Tatarowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Eustachego Barańskiego, ur. 1907 r., zamieszkałego w Łukawicy.

Zgubiono książeczkę wojskową i kartę mob. wydane na nazwisko dra Joachima Kleina, s. Abrahama i Fani, ur. 1895 r., zamiesz. w Stanisławowie.

Skradziono książeczkę wojskową nr ewid. 1216 wydaną na nazwisko Romana Sołtysika, zamieszkałego w Hruszowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Jerzego Gregorskiego, s. Iwana i Anny, ur. 1912 r., zamieszkałego w Stanisławowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Ożjasza Leizora 2 im. Turtla, s. Miny, ur. 1908 r., zamieszkałego w Stanisławowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Stefana Sołodeczuka, s. Antoniego i Agaty, ur. 1913 r., zamiesz. w Wierzbowcach.

Skradziono dowód tożsamości konia Seria „B” nr 597.343 wydany na nazwisko Iwana Sz k u r c h a n a, s. Nykołaja, zamieszkałego w Załuczu.

Zgubiono dowód tożsamości konia Seria „B” nr 549121 wydany na nazwisko Nykoły G e n y k a, s. Józefa, zamieszkałego w Berezo-
wie Niżnym.

Skradziono dowód tożsamości konia Seria „E” nr 338.612 wydany na nazwisko Eustache-
go B a n d e r a, zamieszkałego w Stryju.

Zgubiono dowód tożsamości konia Seria „E” nr 399.649 wydany na nazwisko Michała
M a ł k o w i c z a, s. Ilka, zamieszkałego w Be-
rezowie Wyżnym.

Adres Redakcji i Admin.: Wydział Ogólny Urzędu Wojew. w Stanisławowie — Tel. Nr. 172.

Cena prenumeraty rocznie 22 zł. — kwartalnie 5 zł 50 gr. — Cena egzempl. pojedynczego 2 zł 15 gr.

Oplata za wiersz pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 groszy, za całą szpaltę 30 złotych, za stronę 60 złotych. Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy uiszczać przez POCZT. KASĘ OSZCZ. na konto Nr. 503.636

Z drukarni i litografji St. Chowańca w Stanisławowie.